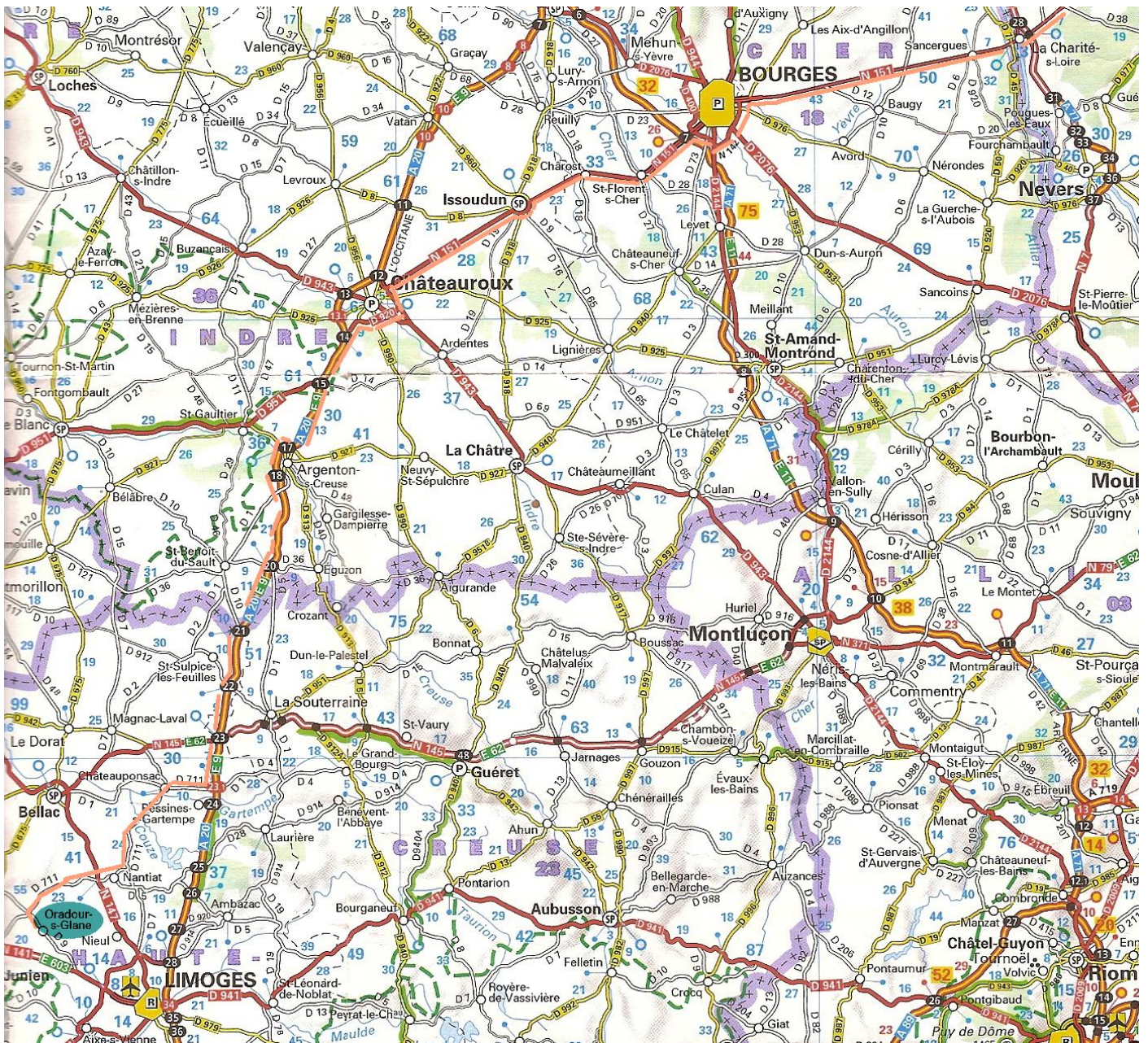

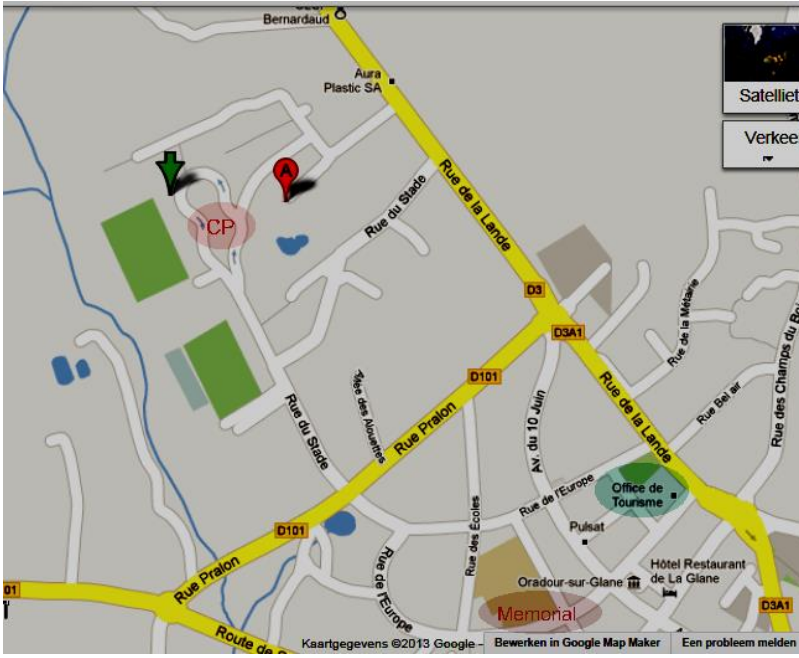
Vandaag gaat het van Auxerre naar Oradour sur Glane.

(Kaartmateriaal : Michelin en Google)

Via de N 151 naar Clamecy (*tussenspunt 1: Chasnay: 47,246494 / 3,163719*) en Bourges (*tussenspunt 2: St Florent sur Cher: 46,988567 / 2,224216*) tot Chateauroux, en daar E9 volgen richting Limoges, tot afrit 23.

Daar naar rechts, de N145 naar Bellac. Daar de N 147 richting Limoges, en dan zijn we vlakbij Oradour s/ Glane. Dat was evenwel zonder onze josefien gerekend, die ons vanaf de afrit via allerlei onmogelijke kleine weggeltjes tot Oradour heeft gebracht..366 km van in Auxerre. De gemiddelde snelheid viel uiteindelijk nog mee, met dank aan het stuk E9...(niet betalend)...

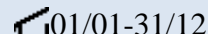
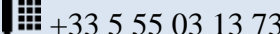

Vlaamse mobilhome reizigers

Oradour sur Glane 87520 17 Meningen / Beoordeling: 7.5 CP

Parking Avenue du Stade Camperplaats N 45.93570 E 1.02471 C

 20 ? onbekend Onbepikt 01/01-31/12 +33 5 55 03 13 73

dichtbij voetbalstadion - afgebakende, rustige plaatsen met mooi uitzicht - geen schaduw - het verwoeste dorp is zeker een bezoek waard Memorial 1200m. - winkels 1000m.

camper 0,- sani 0,- water 2,-/100ltr - stroom [2x op zuil]2,-/2u - *2012

Vroeg aankomen... tegen de avond stond alles goed vol !!

Peter: 14-01-2013 - Beoordeling: 8: mooie plaats met goede voorzieningen! Indrukwekkende memorial!

Bron: Campercontact

We gaan nog vanmiddag naar het verwoestte dorp kijken. De tijd heeft letterlijk en figuurlijk de scherpe kanten van de ruïnes afgevlind, en hetgeen rest laat nauwelijks toe te bevatten welke barbarij hier is uitgevoerd...

Oradour-sur-Glane "een oorlogsdrama"

Oradour Sur Glane een oorlogsdorpje waar op 10 Juni 1944 alle mensen zijn uitgemoord door de Nazi's . Nu is het open luchtmuseum waar ze het stadje in oorspronkelijke staat hebben gelaten als nagedachtenis.

Un ascenseur permet aux personnes à mobilité réduite d'accéder aisément aux différents niveaux du centre et au village martyr.

Le centre de la mémoire est le portail d'entrée au village martyr d'Oradour-sur-Glane.

Depuis l'accueil, le visiteur pourra effectuer le « parcours de mémoire » présentant l'histoire du drame, pour ensuite se rendre au village martyr, ou bien accéder directement et gratuitement aux ruines.

Dates et horaires d'ouverture

Le centre de la mémoire est ouvert 7 jours sur 7 du 1er février au 15 décembre inclus.

Du 1er février au 28 février : de 9h à 17h

Du 1er mars au 15 mai : de 9h à 18h

Du 16 mai au 15 septembre : de 9h à 19h

Du 16 septembre au 31 octobre : de 9h à 18h

Du 1er novembre au 15 décembre : de 9h à 17h

L'histoire du centre de la mémoire

Le village d'Oradour-sur-Glane, situé à 22 kilomètres au nord-ouest de Limoges, est connu de par le monde pour avoir conservé les traces du massacre de 642 hommes, femmes et enfants perpétré par une unité de la 2ème Division SS Das Reich le 10 juin 1944.

Classées monument historique en 1946, les ruines du village martyr sont visitées chaque année par 300 000 personnes. Les ruines seules ne pouvaient pas continuer à perpétuer un message de mémoire et de paix ; le temps accomplissant son œuvre de dissolution le moment était venu de fixer cette mémoire spécifique et d'expliquer au visiteur, par un travail d'historien ce que fut le drame du 10 juin 1944 et quelle implacable logique y avait présidé.

Le projet initié par Jean-Claude Peyronnet, alors président du Conseil Général de la Haute-Vienne, en accord avec l'Association Nationale des Familles des Martyrs d'Oradour et la municipalité est présenté à François Mitterrand en 1989.

Le 12 mai 1999, l'établissement ouvre ses portes au public. Il est inauguré le 16 juillet 1999 en présence du Président de la République, Jacques Chirac, de la Ministre de la culture, Catherine Trautmann.

Dès lors le Centre de la Mémoire constitue l'accès aux ruines du village martyr.

Défini comme un équipement culturel doté d'une vocation d'accueil et d'information des visiteurs du Monument historique du village martyr, le Centre de la Mémoire fait partie des équipements culturels dit « d'interprétation » qui ne possèdent ni objet ni collection, et qui présentent un parcours.

http://nl.wikipedia.org/wiki/Bloedbad_van_Oradour-sur-Glane

Bloedbad van Oradour-sur-Glane

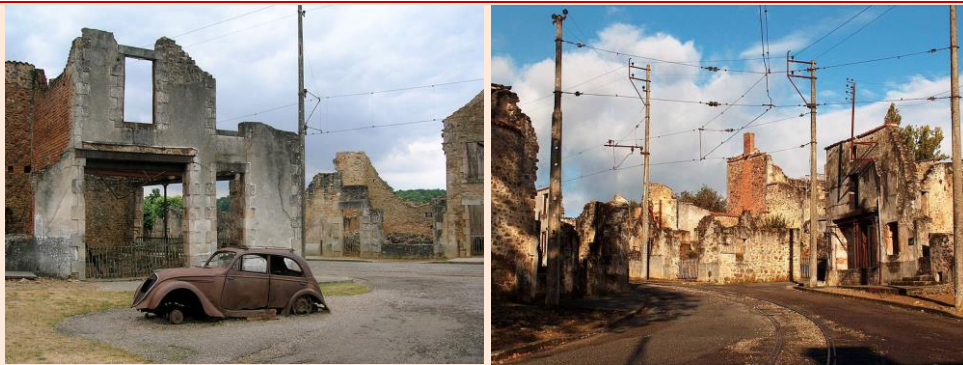
Het bloedbad van Oradour-sur-Glane vond plaats op 10 juni 1944 in de Franse plaats Oradour-sur-Glane. Het dorp werd die dag door het eerste regiment 'Der Führer' van de 2. SS-Panzer-Division Das Reich ingesloten en uiteindelijk verwoest. Bij deze overval werden 642 mensen vermoord. Slechts zes personen overleefden het bloedbad.

De gebeurtenis

Het legeronderdeel dat de wraakactie uitvoerde

Het legeronderdeel stond onder bevel van generaal Lammerding, majoor Dickman, kapitein Kahn en luitenant Heinz Barth. Ook zouden Elzasser soldaten deel hebben uitgemaakt van deze divisie. Deze Franse soldaten zouden gedwongen zijn om deel uit te maken van Lammerdings elitetroepen.

Ruïnes in Oradour-sur-Glane

De aanleiding

Waarschijnlijk was het bloedbad een wraakactie. Als aanleiding wordt wel de actie genoemd van het Franse verzet op 8 juni 1944. Toen werd in Saint-Junien, een plaatsje nabij Oradour, een spoorbrug opgeblazen. Hierbij werden twee Duitse soldaten gedood, waaronder SS-Sturmbannführer Helmut Kämpfe, die een persoonlijke vriend was van majoor Dickman, onder wiens bevel het regiment stond dat de massamoord in Oradour pleegde.

Uitvoering

De operatie vond plaats op zaterdag na 12.00 uur. De Duitse majoor Dickman bracht alles in paraatheid om richting Oradour te gaan. Zijn colonne arriveerde om 13.30 uur in Oradour. Binnen een half uur was het gehele dorp omsingeld en alle in- en uitgangen en toegangswegen werden afgesloten. Dickman richtte een boerderij in als commandopost, die tussen Oradour lag en het dorpje Bordes. Het in der haast bedachte plan bleek koel en efficiënt. Als reden voor de overval werd een routinematige identiteitscontrole opgegeven, waartoe alle inwoners zich op het marktplein moesten verzamelen. Daarna werden mannen en vrouwen gescheiden. Rond 16.00 begon de executie met een ontploffing in het kerkgebouw waar de vrouwen en kinderen verzameld waren.

Proces in Bordeaux

Op 12 januari 1953, drie jaar na het afsluiten van het onderzoek, startte voor de militaire rechtbank te Bordeaux het proces tegen 21 beklaagden waaronder de reeds in 1951, voor het Bloedbad van Tulle ter dood veroordeelde Lammerding. Deze verbleef echter in Düsseldorf en ondanks herhaalde aanvragen werd hij niet uitgeleverd. Ook Heinz Barth stond terecht samen met veertien zogenaamde Malgré-Nous (Fransen uit de Elzas die tijdens de Duitse bezetting na de annexatie in het Duitse Rijk vanaf 1942 onder dwang ingelijfd waren bij de Wehrmacht of de SS). Slechts een van hen ging vrijwillig in dienst. In eerste instantie voorzag de Franse wet op oorlogsmisdaden echter niet in de mogelijke vervolging van landgenoten. Slechts na een bezoek van de Franse president Vincent Auriol aan Oradour in 1947 werd op 15 september 1948 door de Assemblée Nationale een wet goedgekeurd die voorzag in een groepsverantwoordelijkheid voor oorlogsmisdaden, in zoverre deze groep tijdens de Processen van Neurenberg als criminele organisatie erkend was. Dit was het geval voor de SS.

In eerste instantie vochten de advocaten van de Elzassers, onder wie de stafhouder van de balie van Straatsburg en oud-gedeporteerde Mr. Schrechenberg de rechtsgeldigheid van de vervolging op basis van de wet van 1948 aan maar zonder succes. Tijdens de daaropvolgende verhoren ontkenden op een na alle beklaagden hun betrokkenheid bij het bloedbad. Maar nog tijdens het proces op 27 januari wordt de wet van 1948 na hevige debatten in het parlement afgeschaft. Nochtans besloot de voorzitter van de rechtbank dat het proces tegen de beschuldigen verdergezet zal worden op basis van de individuele verantwoordelijkheid van de beklaagden.

Het verdict viel in de nacht van 12 op 13 februari 1953. Van de Duitse beklaagden werd sergeant Lenz ter dood veroordeeld. Een enkele die zijn afwezigheid tijdens het bloedbad kon bewijzen werd vrijgesproken. De anderen kregen straffen van tien tot twaalf jaar dwangarbeid. De Malgré-Nous kregen straffen van vijf tot twaalf jaar dwangarbeid of vijf tot acht jaar gevangenis. Alleen de Waffen-SS vrijwilliger werd ter dood veroordeeld voor landverraad.

Het vonnis zorgde meteen voor protest in de hele Elzas, en parlementslid Pierre Pflimlin, verkozen uit de streek, stuurt een spoedtelegram naar René Pleven, de minister van Defensie, met de vraag tot onmiddellijke opschorting van de straffen tegen de dertien Elzassers. De minister wees de vraag af, maar liet weten dat een wetsvoorstel tot amnestie bij hoogdringendheid kan behandeld worden. Al op 17 februari 1953 wordt een voorstel ingediend, door leden van alle politieke partijen behalve de communistische, en op 19 februari 1953 werd de wet met 319 stemmen tegen 211 goedgekeurd. In de ochtend van de 21e werden de dertien al vrijgelaten en vervoegden zich bij hun familie in de Elzas. De vijf Duitsers zagen hun straffen verminderd worden en kwamen enkele maanden later reeds vrij. De twee doodstraffen werden in september 1954 omgezet in levenslang. De bij verstek veroordeelden bleven geheel buiten schot.

Toen dit in Oradour bekend werd, stuurde de burgemeester de onderscheiding Légion d'honneur terug die het dorp na 1945 van de regering ontvangen had. Gedurende de zeventien jaren die volgden verbrak Oradour alle betrekkingen met de overheid en ook weigerde men om de resten van de slachtoffers bij te laten zetten in het monument dat door de Staat zou worden opgericht.

Proces in Oost-Berlijn

Barth was onder een valse identiteit uit Frankrijk naar de DDR gevlucht, maar werd in 1981 in Oost-Berlijn opgepakt. Daar werd hij in 1983 door een Oost-Duitse rechtbank tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Zijn kompanen waren inmiddels al overleden. In 1997 werd Barth om gezondheidsredenen vrijgelaten

De tiende juni volgens Hébras

Een zaterdag zoals alle zaterdagen. Oradour maakte zich op voor de zondag. De huisvrouwen deden hun inkopen en de mannen waren gewoon aan het werk en veel mannen waren al gewoon thuis omdat de zondag voor de deur stond (hierin kan ook de reden liggen voor het tijdstip van de operatie: zaterdag na 12.00 uur).

Voor de bewoners van Oradour was alles rustig, maar 10 kilometer verderop bracht de Duitse majoor Dickman alles in paraatheid om richting Oradour te gaan. Zijn colonne arriveerde om 13.30 uur in Oradour en tegen zijn mensen vertelde de Tweede-Luitenant Barth in het gehucht Bellevue, dat "zij vandaag konden zien hoe er bloed ging vloeien". Binnen een half uur was het gehele dorp omsingeld en alle in- en uitgangen en toegangswegen werden afgesneden. De majoor Dickman richtte een boerderij in als commandopost, die tussen Oradour lag en het dorpje Bordes.

Het in haast bedachte plan bleek koel en efficiënt. Als reden voor de overval werd een routinematige identiteitscontrole opgegeven, waartoe alle inwoners zich op het marktplein moesten verzamelen.

Naarmate de tijd verstreek werd het aantal mensen steeds meer. Eén van de overlevenden, [Robert Hébras](#), schrijft hierover dat hij in Oradour nog nooit zoveel mensen bij elkaar had gezien. Over de stemming zegt hij voorts dat deze gemoedelijk was. De mensen praatten normaal met elkaar en her en der was er een schampere opmerking te horen. Ook werden hier en daar door de Duitsers geruststellende opmerkingen gemaakt. Bekend is de opmerking tegen de pasteibakker, toen deze zich zorgen ging maken over de cakes die hij net in de oven had gedaan, dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en dat "wij" er wel even op zouden letten. Gerustgesteld zou de man zich omgedraaid hebben en een gesprek met anderen hebben aangeknoopt.

Om 15.00 begonnen de soldaten de mannen en de vrouwen van elkaar te scheiden. De mannen aan de ene kant van het terrein en de vrouwen en kinderen aan de andere kant. Een bevel in het Duits werd gegeven en de groep met vrouwen en kinderen werd naar een uitgang van het dorp gedreven, waar ook de kerk lag.

Op dat moment zou, volgens Hébras, er nog een weinig dreigende houding van de Duitsers zijn uitgegaan. De gesprekken waren nog steeds levendig. Een Duits officier, die goed Frans sprak, verzocht burgemeester Desourteaux zich te melden. Deze deed een stap vooruit. De officier beval hem gijzelaars aan te wijzen, wat hij weigerde en zichzelf als gijzelaar aanbod. Intussen moesten de wapens van de bewoners ingeleverd worden.

Inmiddels brachten de Duitsers hun wapens in stelling tegen de mannen. De gesprekken verstomden. De mannen werden opgesplitst en opgesloten in diverse schuren.

Om 16.00 uur hoorde Hébras een grote knal, waarvan hij dacht dat het een granaat was. Direct hierna begonnen de machinegeweren te ratelen. Overall hoorde hij kreunende mannen. De geur van bloed vermengde zich met de geur van hooi, stof en kruiddamp. Hébras was onder de lichamen van anderen terechtgekomen en schrijft zich nog niet gerealiseerd te hebben, wat er op dat moment aan de hand was. Hij noemt hierbij in zijn verslag, dat de schuur veranderd was in "een hel op aarde".

Later hoorde hij Franse stemmen, die hij herkende aan het accent van zijn geboortestreek. Dit waren vier andere vrienden, die de slachting overleefd hadden en met hen wist hij zichzelf in veiligheid te brengen. Zij verscholen zich in drie grote konijnenhokken achter de schuur en hervonden hun vrijheid.

Wat het lot van de vrouwen en de kinderen betreft, laat hij mevrouw Rouffanche aan het woord. Zij vertelt dat zij om 14.00 opeens Duitse soldaten in haar huis vond, die haar dwongen naar het marktplein te gaan, waar de mannen en de vrouwen van elkaar gescheiden werden. Alle vrouwen, veel moeders hadden hun kinderen op de arm of tegen zich aangedrukt, werden in de kerk bijeengedreven. Met grote angst wachtten zij de gebeurtenissen in de kerk af.

Omstreeks een uur of 4 kwamen twee jonge soldaten de kerk binnen en plaatsten een soort kist in het koor van de kerk. Uit deze kist hingen lange draden tot aan de grond. De mensen moeten door een hel gegaan zijn. Plotseling een grote knal, waardoor de hele kerk in brand vloog en alle vrouwen en kinderen levend verbrandden. Mevrouw Rouffanche wist met behulp van een knielbankje naar een kerkraam toe te klimmen en werd daarbij gevolgd door een jonge vrouw en haar baby, die door de Duitsers naar beneden geschoten werden en stierven. Mevrouw Rouffanche raakte zelf gewond en liet zich naar beneden vallen. Gedurende twaalf lange uren hield zij zich verborgen tussen erwtenplanten. De moordenaars slachtten honderden vrouwen en kinderen af. De jongste van hen was nog geen week oud.

Later op de dag werd de rest van het dorp in brand gestoken. In de loop van de middag kwam een tram, die een proefrit maakte, met een paar bewoners in Oradour aan. Deze passagiers werkten bij de trammaatschappij. Eén van hen stapte uit en werd doodgeschoten. De nazi's stuurden de tram met de andere passagiers terug naar Limoges. Toen de volgende tram in Oradour arriveerde om 19.30 uur, mochten de 20 bewoners van Oradour uitstappen. Zij kregen van de Duitse soldaten te horen, dat zij hun gelukkig gesternte mochten danken, omdat de rest van Oradour was afgeslacht.

De Duitsers hadden inmiddels Oradour geplunderd en gingen weg. Twee dagen later kwamen ze terug om twee grote massagraven te delven. Een paar dagen later zonden de Duitsers een paar officieren naar Oradour. Hun taak was de

effectiviteit van de operatie te inventariseren. Een paar inwoners van Oradour, met wat pluimvee, bleven ontredderd en verslagen achter. Zij hadden de droeve taak om de doden te identificeren en te begraven of hun as veilig te stellen

In de euforie van de geallieerde invasie en de daarop volgende vrede in mei 1945, is de tragedie van Oradour eigenlijk ongemerkt aan de wereld voorbijgegaan. Na het bloedbad van het Tsjechische dorp Lidice (10 juni 1942) in Tsjecho-Slowakije volgde een golf van sympathiebetuigingen, maar de slachtoffers van Oradour raakten lange tijd in de vergetelheid.

Centre de la Mémoire

Bij de ingang van het dorp is in 1999 een museum ingericht, het Centre de la Memoire. Het is een ondergronds museum. Wie de ingang van het museum passeert komt midden in het dorp weer bovengronds. Daar zijn alle ruïnes nog in de staat van na de verwoesting. Kleine plaquettes op de huizen geven aan of er een winkel, kapperszaak, garage of kledingatelier gevestigd was. Alles is zo gelaten zoals het de fatale dag is achtergelaten, inclusief de auto van de huisarts, die nog op het dorpsplein staat.

De Gaulle

Kort na de oorlog kwam Charles de Gaulle naar Oradour. Hij besliste dat de resten van het oude dorp de functie moesten verkrijgen van monument. Hij besloot tevens dat het nieuwe Oradour op een steenworp afstand weer opgebouwd zou worden. De resterende inwoners van Oradour woonden enige jaren in primitieve omstandigheden

totdat het nieuwe Oradour in 1953 werd ingewijd. De regering besloot dat de bevolking van Oradour rouwkleding zou moeten dragen en dat het nieuwe Oradour ook deze sfeer moest uitademen. Oradour mocht alleen de grijze kleur hebben

Bron: <https://www.strijdbewijs.nl/>

Vlaamse mobilho